

J. R. WARD

NAVĚKY

BARONET

Navěky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

J. R. Ward

Navěky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NAVĚKY

NAVĚKY

Druhý díl série
DOUPĚ VLKANŮ

J. R. WARD

 BARONET

Copyright © 2023 by Love Conquers All, Inc.

Translation © Jana Pacnerová 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2317-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2323-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2324-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2321-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno opravdové lásce
ve všech podobách*

SLOVNÍČEK POJMŮ A VLASTNÍCH JMEN

ahstrux nohstrum

Soukromá stráž s oprávněním zabíjet, která je do své funkce jmenována králem.

ahvenge

Čin, jímž je vykonána smrtící odvěta; typicky je prováděn milovaným.

Bratrstvo černé dýky

Elitně vycvičení upíří válečníci, kteří chrání svou rasu proti Vyhlazovací společnosti. Díky selektivnímu křížení v rámci svého druhu jsou bratři obdařeni mimořádnými tělesnými i duševními schopnostmi a rychlou regenerací organismu. Zpravidla nejsou pokrevně spřízněni a za členy Bratrstva je jmenují stávající členové. Jsou od přírody agresivní, tajnůstkářští, spoléhají sami na sebe a žijí stranou řadových upírů. S příslušníky jiných kast se stýkají jen výjimečně, především když se potřebují nakrmit. V říši upírů, kde o nich koluje řada legend, jsou zbožně uctíváni. Smrt jim může způsobit pouze vážné zranění, například střelná rána nebo probodnutí srdce.

bezduchý

Člověk zbavený duše, který pronásleduje a vyhlazuje upíry, člen Vyhlazovací společnosti. *Bezduchého* lze

zabít pouze bodnou ranou do hrudi v místě, kde míval srdce; jinak jsou nesmrtelní. Nepijí, nejedí a nejsou schopni pohlavního styku. Vzhledem k tomu, že jejich pleť, veškeré ochlupení i duhovky časem ztrácejí pigment, jsou plavovlasí, bledí a mají světlé oči; voní po kojeneckém zásypu. Po uvedení do řádu Omegou uschovají na bezpečné místo keramický hrnek, v němž je uloženo jejich srdce, které jim bylo vyjmuto při iniciaci.

cohntehst

Konflikt mezi dvěma upíry soupeřícími o právo milovat se s upírkou.

Dhunhd

Peklo.

doggen

Podle hierarchie v upíří společnosti příslušník kasty služebnictva. Svým pánům slouží v duchu konzervativních zvyklostí a dodržují formální společenská pravidla chování i oblékání. Denní světlo jim neublíží, ale poměrně rychle stárnou. Průměrná délka života *doggenů* činí pět set let.

ehros

Vyvolená vyškolená v oblasti sexuálního umění.

exhile dhoble

Zlé nebo prokleté dvojče, to, které se narodí jako druhé.

ghardian

Strážce jedince. Existují různé stupně *ghardianů*, přičemž nejmocnější je *whard*, jemuž je svěřena do péče upírka, na niž se vztahuje *sehkluze*.

glymera

Společenské jádro upírské aristokracie, zhruba odpovídající anglické společenské smetánce z období regentství (začátek 19. století).

hellren

Upír mužského rodu spojený manželským slibem s upírem ženského rodu. Muži můžou mít i více manželek.

hyslop

Výraz označující selhání úsudku, jež zpravidla bývá důsledkem ohrožení mechanických funkcí vozidla nebo jiného motorizovaného dopravního prostředku. Kupříkladu když někdo nechá klíče v autě, které zůstane přes noc zaparkované před domovem rodiny, načež je řečené auto ukradeno.

chrih

Ve Staré řeči symbol ctihodné smrti.

Krypta

Posvátná hrobka Bratrstva černé dýky, využívaná jednak k obřadům a jednak jako úložiště keramických nádob *bezduchých*. Rituály konané v Kryptě zahrnují zasvěcení, pohřby a kázeňská řízení s bratry. Na posvátnou půdu mají přístup jen členové Bratrstva, Stvořitelka nebo uchazeči o přijetí mezi válečníky.

leahdyr

Mocný a vlivný jedinec.

leelan

Výraz něhy a lásky (volně přeloženo „nejdražší“).

lewlhen

Dar.

lheag

Uctivý výraz, jímž sexuálně podřízený subjekt oslovuje dominantní osobu.

Lhenihan

Bájny tvor, vyhlášený svou sexuální náruživostí. V moderním slangu označení muže nadpřirozených rozměrů a sexuální výkonnosti.

lys

Mučicí nástroj používaný k odstranění očí.

mahmen

Matka, používáno jako označení skutečného stavu i jako výraz náklonnosti.

mhis

Kamufláž určitého hmotného prostředí; vytvoření iluzorního pole.

nalla (ž. r.) nebo *nallum* (m. r.)

Lichotivé označení, znamená „milovaná/milovaný“.

newling

Nedotčená mužem; panna.

období potřeby

Doba plodnosti upíra ženského pohlaví. Obvykle trvá dva dny a provází ji silná sexuální touha. Poprvé nastupuje přibližně pět let po proměně a poté vždy jednou za dekádu. Jsou-li upíři mužského rodu v blízkosti ženy, která prochází obdobím potřeby, do určité míry na ni reagují. Tato perioda může být velmi nebezpečná, protože mezi soupeřícími muži často dochází ke rvačkám, zejména pokud dotyčná žena nemá druha.

Omega

Ďábelská tajemná postava mužského principu, která pronásleduje a hubí upíry ze zášti vůči Stvořiteli. Existuje v nadčasové říši a disponuje obrovskou mocí, neovládá však zázrak stvoření, ani nedokáže vdechnout nový život.

otrok krve

Upír mužského nebo ženského rodu, který je nucen poskytovat krev jinému příslušníkovi své rasy. Od tohoto zvyku se většinou upustilo, nicméně ho zákon nezakazuje.

phearsom

Výraz označující potenci mužských pohlavních orgánů. V doslovném překladu přibližně „zaslouží si vstoupit do lůna ženy“.

princeps

Nejvyšší stupeň upírů aristokracie, nad nímž stojí jen členové První rodiny nebo Vyvolené Stvořitelky. Nositel tohoto titulu se s ním musí narodit; titul nemůže být udělen.

proměna

Klíčový okamžik v životě upíra, kdy se on nebo ona mění v dospělého příslušníka rasy. Poté se musí žít krví jedince opačného pohlaví, aby přežil, a nesmí se vystavovat slunci. K proměně dochází zpravidla po dovršení pětadvacátého roku života. Někteří upíři, především muži, proměnu nepřežijí. Před proměnou je upír zesláblý a netečný, nejeví zájem o sex a nedokáže se dematerializovat.

První rodina

Král a královna upírů včetně všech jejich případných potomků.

pyrokant

Označuje kritickou slabinu konkrétního jedince. Může být vnitřní, například závislost, nebo vnější, například milenec.

rahlman

Spasitel.

rythus

Rituální způsob usmíření či nápravy, jež navrhuje ten, kdo urazil druhou osobu nebo spáchal přestupek. Je-li nabídka *rythu* přijata, poškozený vybere zbraň, již použije proti provinilci, který nemá možnost obrany.

sehkluze

Stav určité izolace či odloučení, který král uděluje upírce na základě žádosti jejích rodinných příslušníků. Na upírku dohlíží poručník, *whard*, zpravidla nejstarší člen její domácnosti, který má ze svého titulu právo rozhodovat o způsobu jejího života a dle vlastního uvážení jí buď zcela, nebo částečně může zabránit v kontaktu s okolním světem.

shellan

Upír ženského rodu spojený manželským slibem s upírem mužského rodu. Vzhledem k silně majetnickému chování zadaného muže mívají ženy pouze jednoho druhu.

Stín

Nadčasová říše, v níž se mrtví setkávají se svými blízkými a kde tráví věčnost.

Stvořitelka

Tajemná síla ženského principu, která uděluje privilegia, je rádkyní krále a správkyňí upířích archivů. Žije v nadčasové říši a je obdařena nesmírnou mocí. Ovládá umění stvoření, které uplatnila při zrodu populace upírů.

symphath

Poddruh upíra; mimo jiné je charakterizován též schopností a touhou manipulovat s emocemi druhých (např. výměna energie). Historicky byli *symphathové* diskriminováni a v určitých obdobích na ně upíři pořádali štvánice. Jsou na pokraji vyhytnutí.

talhman

Zlá stránka jednotlivce. Tmavá skvrna na duši, která se dere na povrch.

trahyner

Oslovení používané mezi dvěma upíry mužského rodu, kteří vůči sobě navzájem chovají hluboký obdiv a přízeň; volně přeloženo „milovaný přítel“.

upír

Príslušník druhu odlišného od jedinců *Homo sapiens*. Aby upíři přežili, musí pít krev opačného pohlaví. Naživu je udrží i lidská krev, ale takto nabytá síla rychle pomíjí. Po proměně, k níž dochází kolem dvacátého pátého roku života, se upíři nesmějí vystavovat slunci a pravidelně se musí krmit krví. Po kousnutí upírem ani po smíšení krve obou druhů se člověk v upíra nemění, avšak jsou známy vzácné případy, kdy došlo ke zkřížení upíra s jinými druhy. Upíři se můžou kdykoli dematerializovat, ale při této činnosti se musí plně soustředit a oprostít se od veškerých emocí; nesmějí s sebou přenášet těžké předměty. Dokážou odstranit z lidského mozku vzpomínky, ale jen pokud jsou krátkodobé. Upíři se dožívají až tisíce let, někdy i déle.

urozený

Nejvyšší šlechtická hodnost mezi upíři aristokracií, hned po První rodině nebo Vyvolených ve službách Stvořitelky. Titulu se nabývá narozením, nikoli propůjčením.

Vyhlazovací společnost

Řád zabijáků vytvořený Omegou za účelem vyhlazení populace upírů.

Vyvolená

Upírka, vychovávaná podle přísných pravidel, předurčená do služeb Stvořitelky. Tyto ženy pocházejí z urozených rodin a jsou založeny spíše duchovně než světsky. S muži se nestýkají vůbec nebo jen zřídka, ale v zájmu zachování aristokratické rodové

linie se můžou provdat za válečníka, kterého vybírá Stvořitelka. Umí předpovídat budoucnost. Kdysi se jejich krví krmili nezadaní členové Bratrstva, ale samotní bratři tuto zásadu zrušili.

wahlker

Poutník. Jedinec, který zemřel a vrátil se do života ze Stínu. *Wahlkerům* se dostává velké úcty a jsou ctěni a váženi pro námahu, kterou podstoupili.

whard

Kmotr nebo kmotra jedince.

JEDNA

*Laboratoř pokročilé genetiky
Walters, stát New York*

VÝBUCH SOPKY v rozevřených čelistech žraloka. Lydia Susiová se naklonila k monitoru a půlkou mozku identifikovala význam obrazu, PET-CT sken hrudníku devětadvacetiletého muže s malobuněčným karcinomem plic v pokročilém stadiu. Průřez, který dělil pacientův hrudní koš na horizontální plátky, ukazoval tumory v pravé plíci, která jí připadala zvětšená, a dvě nové masy na levé straně. Vzhledem k tomu, že šlo o pozitronovou emisní tomografii kombinovanou s počítačovou tomografií, byly novotvary dobře zviditelněné, ale zásluhou vysoce metabolicky aktivních abnormálních buněk také působily jako žhavé body.

Šlo o velice zřetelné a užitečné diagnostické vyobrazení respirační krajiny umírajícího muže, a přesto, když odhlédla od svého titulu Ph.D. z biologie – a také zapomněla, že už šest měsíců mívá před očima podobné obrázky –, měla co dělat, aby zůstala ve spojení s tím, co měla před sebou a co to znamenalo: že tradiční imunoterapie stejně jako chemoterapie nezabrala.

„Danieli...“, zašeptala, zatímco doktor po jejím boku načel další průřez a brebentil dál.

Místo aby jaksepatří zpracovala informace, její mozek nepřestával zacházet s přehlídkou snímků jako

s Rorschachovým testem uhýbavosti, myšlenky se odvracely od chmurných zpráv a lovily nahodilé obrázky z oválného rámce červeně zbarvených stínů a žlutooranžových mraků. Nebylo to čtvrté stadium amoku, reakce na rakovinu, ne, naprosto ne. Byla to videohra první generace, kde jste mohli vysadit primitivně rozpixelovaného vojáčka na cizí planetu a využívat balvany tumorů, abyste se za nimi ukrývali, zatímco se kolem valily hranaté nestvůry a snažily se vás sežrat. Ne, počkat, byla to mísa na psychedelickém švédském stole, na kterém se nenabízelo nic než maličké nové brambůrky z repertoáru Grateful Dead. Anebo co takhle obraz Jasona Pollocka z jeho málo známého onkologického období? Vzorovaný potah na pohovku? Mísa ovoce.

Vizuální extrapolace, u které se nakonec ustálila, představovala sopku, Krakatou její mysli, usazenou tam, kde páteř tvořila trojúhelníček na úpatí řezu hrudní dutinou, přízračný bod obratle jako by vypouštěl erupci zbarvenou tou křiklavou červení a ostrou žlutí a oranžovou barvou podzimního listí, celek tvořící obrys, který jí připomínal scénu z *Čelistí*, kde náčelník Brody přichází za Quintem, aby ho najal na výpravu za žralokem.

Všechny ty vybělené rozevřené žraločí čelisti rozvěšené kolem a jejich elegantní obrysy mají tvar hrudního koše.

Zaplaveme si s ženskýma s nohama do O.

„Prosím?“

Lydia pohlédla na lékaře v bílém plášti, který ji oslovil. Vzhledem k tomu, že na ni překvapeně zíral, očividně tu sprostěárničku pronesla nahlas – a vida. Ani jeho nedokázala jaksepatří vnímat. Pokusila se rozpo-
menout na jeho jméno, nepodařilo se to, a kdyby ho

měla od tohoto okamžiku za deset minut popsat, věděla, že by se jí to taky nepovedlo. Ale na druhé straně, vypadal anonymně, prořídle hnědé vlasy rozdělené po straně pěšinkou, nevýrazné krátkozraké oči za brýlemi bez obrouček, rysy obličeje spíš funkční než přitažlivé. V chirurgickém úboru, který mu volně visel na hubeném nesportovním těle, to působilo, jako by jeho IQ bylo tak vysoké, že se mozek zmocnil všech dostupných živin a kalorií ze zaživacího traktu dřív, než vůbec dostaly příležitost vyplnit jeho obrisy.

Jediné, co o něm věděla a co nikdy nezapomínala, bylo, že je geniální onkolog.

„Pardon,“ zamumlala. „Prosím, pokračujte.“

Ukázal špičkou propisky na obrazovku, její hrot působil na oblinách tumoru jako moucha, která se snaží rozhodnout, kde přistát. „Jak vidíte tady, primární ložisko se zvětšilo o...“

„Jo, jo, to už ví.“

Jeho slova přerušil dunivý hlas a Lydia si pomyslela: *díkybohu*.

Odvrátila se od monitoru a upřela oči na muže, který k nim přikráčel. Augustus St. Claire se nepodobal žádnému z ostatních vědců a klinických lékařů. Měřil hodně přes metr osmdesát, nosil afro a oblečení tvořené výlučně tričky ze šedesátek, takže vypadal jako člen kapely Jimiho Hendrixe. Ve skutečnosti však stál v čele tohoto soukromě financovaného zařízení, které využívalo pokroky zdravotnictví, o nichž Správa potravin a léčiv neměla ani zdání.

Dnes měl na sobě Gus hodně opraný kousek s logem H. R. Pufnstuf s tyrkysově zeleným vzorem na hořčicově žlutém podkladu, nápis vyvedený škobrtavými rozteklými písmeny ze šedesátých let.

„Já to vyřídím,“ dodal. „Díky.“

Druhý doktor otevřel ústa, aby proti svému vykázání něco namítl. Nepochybně to byl ten typ, který v životě sklízel jen úspěchy v akademické a profesní oblasti a byl spíš zvyklý, že ho lidé zvou do diskuse, obzvlášť když jde o medicínské problémy života a smrti. Když ho ale Gus usadil pohledem, zaklapl černou propisku, zastrčil ji zpátky do náprsní kapsy bílého pláště a odporoučel se z místnosti.

Dveře ze skla a chromu se tiše zavřely a Lydia chvíli upírala zrak skrz řadu skleněných tabulí od podlahy až ke stropu, tvořících průčelí místnosti. Podzemní laboratoř za nimi byla tak rozlehlá, že ani nedohlédla na její konec, všechna pracoviště a přístroje v odstínech šedé a bílé, všichni lidé sklonění nad mikroskopy a přilévající tekutinu do zkumavek a vrašticí čela nad monitory notebooků, oblečení v zářivě modrých a bílých chirurgických úborech a doktorských pláštích.

„Kolik mu zbývá, Gusi?“

I když to věděla. Přesto jakési hloupé zoufalství z její strany proneslo otázku, zalovilo po nějaké, jakékoli naději, i když bylo předem jasné, že skončí s prázdnotou.

Nejspíš přece jen ty nové skeny vnímala.

Gus obešel dlouhý černý stůl s řadami kožených křesel. Na obou koncích místnosti se nalézaly projekční obrazovky a Lydia si představila, jak tady vedoucí zaměstnanci při poradách procházejí skeny. Nebudou překvapeni. Malobuněčná rakovina plic, obzvlášť v takhle pozdních stadiích, je absolutní svině.

„Nechceš něco k pití?“ zeptal se Gus.

Podél dlouhé stěny místnosti byla na příborníku srovnaná řada limonád, perlivých vod a ovocných džusů, všechno od nálepek na značkových lahvích a plechovkách přes křišťálové sklenice až po led v mra-

zicím dávkovači seřazené s obsesivně-kompulzivní precizností, četa nápojů nastoupená do služby ve válce proti dehydrataci.

„Tak dáš si něco?“

„Ne, díky,“ odpověděla.

Gus si posloužil colou v pokojové teplotě, otevřel plechovku a lil si ji do hrdla, jako by hasil požár v břiše.

Lydia počkala, až si udělá v polovině pauzu na nádech. „Chci vědět, kolik mu zbývá času. A už nechci slyšet žádné ty kecy, jak na-takové-otázky-neodpovídám a každý-pacient-je-jiný. To už máme dávno za sebou a ty to víš.“

Otočila se zpátky k průhledu do laboratoře. Všechny ty geniální mozky pracující čtyřadvacet hodin denně ve snaze vytvořit budoucnost, která se nedostaví dost rychle. Aspoň ne pro toho, na kom jí záleželo.

Gus k ní přistoupil a ona se obrnila, ale on se jen ohlédl na všechny ty nápoje, jako by jí zoufale toužil něco přinést.

Založila si paže na hrudi a bradou ukázala na notebook na stole. „Jen abys věděl, hodím ti tu věc na hlavu, jestli se mi pokusíš nabídnout pomerančový džus.“

„Vitamin C je důležitý pro dobrou imunitní reakci.“

„Takže do Daniela napumpujeme padesát litrů Tropicany. Co ty na to?“

Gus dopil colu a odložil plechovku s rázným klapnutím. „Řekl bych dva měsíce. Maximálně. Imunoterapii snášel jako frajer. Chemošku taky. Je mimořádně zdravý, až na tu rakovinu.“

Až na tu maličkost.

A „snášel“? Tenhle výraz by zrovna nepoužila k označení toho, jak muž, jehož milovala, musel přetrpět brutální vedlejší účinky všemožných léků.

„Nedá se zkusit ještě něco?“ Natáhla ruku. „Až na... no, vždyť víš, že Vita-12b nechce.“

„Už jsem ti říkal, že se s ním o jeho rozhodnutí nebudu hádat.“

„Jsi lepší než já,“ zabručela. A přesto, může to Danielovi zazlívát?

„Je to takhle.“ Gus zvedl plechovku a znovu ji přiložil k ústům, syčivý zvuk zazněl do ticha, jak se snažil najít v prázdnosti ještě jeden doušek. „Měl by mít možnost se rozhodnout, jestli chce, nebo nechce být pokusné morče...“

„*Nikdy* jsem neřekla, že rozhodnutí není na něm...“

„... ale když nám teď došly konvenční možnosti, třeba změní názor. Nebo taky ne.“

Pohroužená ve frustraci a smutku si Lydia strhla gumičku z vlasů. Pak shrnula do hrsti všechno, co právě osvobodila, a hned to zase svinula do volného uzlu.

Někdy člověk prostě musí něco dělat rukama. Aby je nespínal.

„Daniel ale musí přijít brzy, ne? Chci říct, dneska je mu celkem dobře...“

„Po pravdě, bude se teď nějakou dobu vzpamatovávat, až skončí imunoterapie. Jak jsem řekl, je pod tím vším zdravý chlap v rozkvětu sil a vždycky jsme zvládali jeho symptomy i komplikace. A můžeme znovu použít CyberKnifé na jeho játra a vložit stent, kdyby bylo třeba. Metastázy v páteři a kyčli jsou, jaké jsou, ale o moc se nezhoršily. Samozřejmě, skutečný problém představují plíce. Bilaterální vývoj je špatný.“

No nekecejte, pane doktore.

Lydia odtáhla jedno z křesel a málem padla na sedadlo, podobné baseballové rukavici. Zírala na obrazovku notebooku a bylo jí do pláče, jako by už stála nad Danielovou rakví. Chtělo se jí plakat a zuřit, bušit pěst-

mi do lesklého stolu, dupat nohama, kopat do skleněné stěny, praštit počítačem, až se rozpadne na kousky jako puzzle. Jenže bojovat se dá jen s tím, s čím nejste smíření, a otupělá bezmoc ji začínala halit do vatového obalu, jak jí docházelo, že konečně skládá zbraně.

Jak to mohlo takhle skončit, ptala se v duchu. Ale na druhé straně, kdyby spolu kráčeli k oltáři, ona v bílém, on vyfešákováný ve smokingu, cítila by stejný zmatek. Samozřejmě spíš radostný než děsivý.

„Řekneš mu to ty, nebo já?“ zeptala se tiše. Pak prudce vzhlédla. „A jestli to bude doktor, musíš to být ty, nikdo z těch ostatních... no. To je fuk.“

„Ani jeden z těch extrasoucitných, našponovaných hravých badatelů? Tvůj požadavek by mě dojal, nebýt toho, jak nízko mají nastavenou laťku ve styku s pacienty.“ Zvedl ukazováček. „Ale v laboratoři bys lepší nenašla.“

„Tomu věřím.“ Lydia potřásla hlavou. „Musím mu to povědět já. Ode mě to patrně vyzní nejlíp.“

„Chceš, abych byl u toho?“

„Nebude to pro něj žádná novinka.“

Když Gus zmlkl, podívala se na něj. Zíral do prázdná mezi nimi, pohled celkem nezaostřený, jako by si v duchu už po sedmimilionté procházel případ a hledal něco, cokoli, co by se dalo zkusit.

„Není to tvoje vina,“ řekla.

„Mně to tak rozhodně připadá.“ Mrštíł plechovkou od coly do prostoru, trefil koš na papíry na druhém konci příborníku jako basketbalový koš. „Dám si pauzu. Můžeš mi kdykoli zavolat nebo přijít, jasný?“

„Ty že si bereš volno?“ Pokusila se o úsměv. „Něco neslýchaného, i když je deset večer.“

„Po pravdě, jdu se ožrat. Nechceš jít se mnou? Můžeš si pozvat toho svého přítele.“

„Radši se uleju, jestli ti to nevadí.“

„Máš pravdu. A nezapomeň, zavolej mi. Ve dne v noci.“

Jak mířil k východu, zamumlala: „Jsi dobrý chlap, Gusi.“

Zastavil se s rukou na dveřích. Ohlédl se na ni vážnými tmavými očima. „Ale ne tak dobrý, abych ho zachránil.“

Než se Lydia nadála, už byla na nohou. Když objala doktora, který stál spolu s ní v přední linii, na zlomek vteřiny se zarazil – a pak objetí opětoval.

„Promiň.“ Odkášlal si. „O takovýhle výsledek jsme nestáli.“

Vzápětí se od sebe odtrhli, Gus jí stiskl rameno a odešel. Přes sklo bylo vidět, jak se ubírá podél řad pracovišť – a ostatní vědečtí pracovníci po něm po očku obdivně pokukují, jako by si kolem nich vykračovala rocková hvězda, jednorožec mezi smrtelníky.

Na zádech trička měl řadu vybledlých dat, odpovídajících jednotlivým koncertům turné kapely Pufnstuf. Těžko říct, zda to tričko bylo skutečná starožitnost, nebo jen vyrobené tak, aby působilo dobově. Jak Guse znala, patrně šlo o první možnost. Vypadal jako ten typ, co vypouští páru tím, že sbírá relikvie, které shání a vyzobává, kde se dá.

Lydia se vrátila k notebooku a znovu procházela snímky hrudníku, před očima jasné svědectví postupu nemoci. Naskenovány byly i jiné části Danielova těla, ale nechtělo se jí zabývat se jimi, aspoň ne hned. Pokud už se nedá nic dělat, je vlastně jedno, jak moc bujení pokročilo v jeho páteři a kyčli. V játrech. Jediná dobrá zpráva byla, že do Danielova mozku se zatím nic nedostalo. Doktor s anonymním obličejem tímhle oznámením předtím začal, jako by to bylo předem plá-

nované. Nebo to možná jen bral odshora dolů a položka „mozek“ byla na řadě první.

„Doktor Walter Scholz. Tak se jmenoval,“ pronesla nepřítomně, jakmile se jí to vybavilo.

Lydia zavřela počítač.

Když je nejlepší zpráva ta, že nemáte rakovinu v mozku – zatím –, tak je víceméně řečeno vše, že ano.

Musí vyhledat Daniela.

A sdělit mu, že je konec.

DVĚ

A*-A-A T-T-TO JE KONEC, lidičky.*
Prasátko Porky uzavíralo kreslenou grotesku Looney Tunes a Daniel Joseph si nalil na dva prsty whisky a pak se pokusil zazátkovat lahev s lihovinou. Kolečko s korkovou zátkou klouzalo kolem otevřeného hrdla a on vzpomínal na dobu před dvěma měsíci, kdy začal třas. Neuropatie v rukou byla jedna z těch věcí, které se dostavily bez varování; vedlejší účinek chemoterapie se podobal hostu, jenž se bez pozvání nastěhoval na Vánoce.

A zjevně hodlal setrvat i po Novém roce.

Z počátečního náporu tohoto konkrétního ústupku normálnímu fungování si nejvíc pamatoval svou frustraci z toho, jak vypadá navenek. Třas ho zasáhl jednou u večeře, když se pokoušel dát do úst sousto hrášku na vidličce. Když ty potvůrky seskákaly z jejich hrotů a kutálely se mu po talíři jako zelené kostky v kasinu, zakroužil rameny a zpevnil úhel lokte. To mu při druhém pokusu nijak nepomohlo – a během příštích dvou dnů se projevil rozsah postižení. Každý nový objev, od zápolení s textovkou na mobilním telefonu přes souboj s uzávěrem na tubě zubní pasty až po šněrování bot... ho královsky naštvál.

Á, staré dobré časy. Kdy mu ještě zbývala energie

na takové blbosti jako být namíchnutý z něčeho, co nemůže změnit.

Zato teď? Nebyl o moc starší, nicméně určitě moudřejší. Nebo unavenější, po pravdě řečeno. Takže jo, stál u kuchyňské linky, v klidu pozoroval tu cukavou podívanou a necítil vůbec nic. Byla to jednoduše jen další věc, kterou musel snášet, a vzhledem k tomu bohatému seznamu fyzických svinstev, s nimiž se musel vypořádat, nestála za rozčilování.

A hele, kdo ještě potřebuje elektrický zubní kartáček, ne? Ať si Oral-B trhne.

Když konečně asi na padesátý pokus trefil zátkou otvor hrdla, přilil si trochu sodovky a odvrátil se od malé výstavky nízkých křišťálových sklenic lahví Seagram a jantarové kotvy své oblíbené značky whisky. Uprostřed profesionálně vybavené kuchyně se v myšlenkách vracel ke skrovné zásobě alkoholu a příslušenství ve svém osobním baru, ostrůvku koktejlů uprostřed zařízení, ze kterého by se Gordon Ramsay pominul. Od luxusních sporáků a šestnáctihořákového plynového vaříče až po dvojici obřích ledniček a tři hluboké dřezy, všechno tu umožňovalo nakrmit celou armádu.

A když se zamyslel nad majitelkou tohoto domu o rozměrech konferenčního centra, napadlo ho nikoli poprvé, že C. P. Phalenová je jediný civilní občan, kterého ve Spojených státech zná, jenž dokáže opravdu učinit skutkem hyperbolické označení „soukromá armáda“. Ve smyslu uniformovaných profesionálních ozbrojených oddílů mužů, kteří okamžitě splní každý její rozkaz. V jejich řadách nebyla žádná žena a poté co sledoval posledních šest měsíců C. P. v akci, měl pocit, že je to tím, že je ráda jedinou osobou ženského pohlaví v místnosti. Ale to bylo fuk, byl to její píseček a jako ve všem ostatním na panství tu platila její pravidla.

Zvedl lihovinu k ústům, usrkl a věděl, že za ten doušek bude později pykat. Jeho zažívací trakt byl v nejlepším případě choulostivý, střídaly se v něm zácpa, průjem, nauzea a zvracení, a to s železnou pravidelností. Ale kašlal na to. Někdy prostě musel napodobit své zvyky z minula, než vybuchla jeho osobní časovaná bomba. Projevy vzdoru byly vždycky lákavější v teorii než v praxi, ale představovaly nutkání, kterému musel vyhovět, i když věděl, že to špatně dopadne.

Sebral energii a zamířil k posuvným skleněným dveřím, které vedly na terasu o rozměrech fotbalového hřiště...

A zvládl asi půldruhého metru.

Hůl, kterou začal používat při chůzi, zůstala, kde ji nechal, opřená o skříňku z nerez, držadlem zaháknutá o jedno madlo. Na zlomek vteřiny ho zasáhl ten starý známý vztek nad tím, kolik toho ztratil, ale plamen hněvu rychle uhasl, protože prostě neměl energii na to, aby u něčeho vydržel dlouho, ať už šlo o emoce, nebo o něco tak základního a fyzického jako rovnováha.

Nebo sklenice s pitím.

Odšoural se zpátky, uchopil hůl a přešel do chůze, která teď už byla pro něj normální, škobrtý, škobrtý, škobrtý na nejistých nohou a s mácháním pažemi, jako by šel za halloweenské zombie, vzhledem k tomu, že byl listopad: chlemtý, chlemtý, chlemtý.

Možná si měl dát do Jacka Danielse dýni.

U šoupaček si zavěsil hůl na zápěstí levé ruky a otevřel skleněný panel. Dával pozor na dolní okraj rámu, aby nezakopl a neskončil obličejem na dláždění, když vycházel do chladné měsíčné noci.

Ve státě New York bylo na podzim krásně, ale podzim už skončil, mrazivý vzduch už neštípal jako zoubky štěněte zlatého retrívra, ale kousal jako belgický

ovčák – a příroda na to reagovala. Na protějším okraji louky za sídlem už byly všechny větve stromů opadané a tráva zhnědla. Zvláštní že jak mu docházel čas, víc si všímal ročních dob.

Jaro, léto. Teď podzim. Uvidí ještě padat sníh?

Vzpomněl si na skeny, které mu udělali. Měl pocit, že Lydia se právě teď seznamuje s výsledky, protože předtím pronesla nějakou pečlivě ledabylou poznámku o tom, že „na vteřinku zaskočí do laborky“. Jako by měla nějaký jiný důvod sjíždět tím výtahem hluboko pod zem? Nepochybně to byla přehra k okamžiku, kdy mu sdělí špatné zprávy, ale copak už to neví? Žije ve svém těle. Ví, že se mu dýchá hůř, a když si probral symptomy, které se u něj projevovaly, byl si sakra hodně jistý, že něco z toho má na svědomí spíš rakovina, jež na něj znovu skočila, než aby šlo jen o vedlejší účinky těch farmak, co to něj pumpovali.

Zavřel za sebou a zadíval se přes diskrétně osvětlenou terasu a zazimovaný bazén k tomu přízračnému okraji stromů. Byl vzdálený asi sto metrů.

Stejně dobře to mohlo být několik kilometrů.

Vydal se tam v šikmém úhlu, orientoval se podle modrého světla oblohy, jako osmdesátiletý se šoural po posečené trávě, která měla jednotvárně hnědou barvu a z níž nevyrážel žádný plevel. Trávník se mu podobal, ošetřovaný medikamenty pro lepší výkon, ačkoliv v tomto případě se dařilo držet metastázy na uzdě.

Možná by mu stačilo jen nějaké zázračné hnojivo.

V polovině cestě k cíli si udělal pauzičku, opřel se o hůl, otevřel ústa a prudce oddechoval tak, jak se mu ještě na jaře stávalo jen po divokém sprintu. Ohlédl se a uvažoval, nemá-li zamávat ostraze. Panství bylo napěchované vysoce výkonnými infračervenými kamerami, uvnitř ani venku nebylo soukromí, které by stá-

lo za řeč – ale nepředpokládal, že by se za ním někdo vyřítil, jako by byl zatoulané batole. Těmhle toulkám po setmění se oddával už dva týdny. Kdyby to někomu vadilo, už by o tom věděl.

Litují mě ti muži, co mě hlídají? – ptal se v duchu. Jsem varovný příklad pro všechny, kteří jsou na tom tak, jak já byl ještě v dubnu?

Taky býval skvěle trénovaný voják. Měl zbraně a sílu a mazanost – a tajné poslání. Samozřejmě, pracoval pro vládu a poslali ho sem, aby smazal z povrchu země laboratoř C.P.... jenže pak ho zčistajasna zradily buňky těla a poučil se, že všechno není tak, jak to na venek vypadá.

A teď ta laboratoř bojovala o jeho život.

Jako když se zaostřuje objektiv kamery, náhle zřetelně zaznamenal dům, ze kterého vyšel. Masivní kamenná stavba navenek měkce zářila bezpečnostními světly, množství oken a dveří pokrýval reflexní film, díky němuž šlo o jednosměrná zrcadla v rozmanitých výškách, nic než tmavá, pustá plocha se mu neukazovalo, všechen bílý nábytek a umělecká díla zůstávaly skryté z dohledu.

Lidé taky.

Přejížděl zrakem tabule skla a v duchu se ptal, kdo asi jeho pohled opětuje, a jeho svědomí kdesi pod vědomým uvažováním vyjeklo na protest. Co to sakra dělá, že se zase vykrádá do lesa? Zvlášť vzhledem k tomu, co si nese s sebou.

Otočil se a šel dál, a když konečně dorazil ke stromům, pronikl do jejich šiku na nahodilém místě, aby nevyšlapal pěšinku, která by za denního světla mohla být vidět. A pak, jak pokračoval, dělal, co mohl, aby nenarušil listí. Stejně jako whisky se sodou v jeho ruce a to, co si nesl v kapse bundy, bylo celé tohle masko-

vání stop pozůstatkem jeho starého života, toho, jímž žil dvacet devět let, pět měsíců a dvanáct dní.

Střelné zranění, které mohlo být smrtelné, otevřelo bránu k tomu, co ho mohlo zabít skutečně – nebo spíš k jeho vědomí o tom, co se v něm vaří pod povrchem. Ten kašel, co ne a ne přestat? Ten, který občas doprovázelo drobné krvácení? Únava? Úbytek hmotnosti?

Žádná alergie, jak se ukázalo. Ani špatná strava, nedostatek spánku nebo stres, doprovázející úsilí chránit Lydii, aby nepřišla k úhoně, zatímco on plnil svou misi.

Když mu doktoři u C. P. Phalenové zrentgenovali hrudník, aby vyhodnotili poškození... tehdy uviděli mrak v jeho plíci. Tajemství, které před ním mělo vlastní tělo, vyšlo najevo, a začala druhá éra jeho života.

Daniel musel zpomalit, když teď byl v lese, a bylo těžko uvěřit, že se dá zařadit ještě nižší rychlost než „šnečí tempo“, ale šlo to. V mysli se mu šířila mlha a z dezorientace v krajině, kterou by měl dobře znát, v něm budila paniku, všechno zčistajasna působilo cizí, i když viděl docela dobře, stromy netvořily žádný vzorec, který by poznával, ačkoli se tudy coural už nejméně dva týdny, porost terénu byl jako překážková dráha a Daniel si nemohl vzpomenout, jak ji překonat.

Vyndat telefon a použít ho jako baterku působilo jako těžká práce, zvláště protože nevěděl, jak moc mu světlo pomůže při...

Zachránila ho zlomená větev.

Dva a půl centimetru tlustý, metr padesát dlouhý javorový výhonek, který zlomily něčí ruce, roztřepená prasklina ve dřevě už nebyla čerstvá, úhel směřoval asi dvaasedmdesát stupňů doprava. O kousek dál našel další, opřenou o rozsochu břízy, a jak šel dál, naražil na třetí.

Nechával si tyhle lesní šipky, protože chemoterapie působila na mozek, ale taky protože když si vypracoval plán, přestože jen tak jednoduchý jako vytvoření orientačního systému, pokrývajících pouhých padesát metrů trasy, nepřipadal si už tak úplně nepoužitelný.

A tady to bylo.

Padlý strom býval starý už v době, kdy stál vzpřímeně – ne bůhvíjak, ale jeho silný kmen nasvědčoval dobrým padesáti letům věku a hojnost větví v koruně působila, jako by byl hodně dlouho zdravý. Stalo se však něco, co mu ukrátilo život, a jak se Daniel blížil k místu, kde se strom vylomil z kořenů, vrtěl hlavou nad zubatým zjizvením, zřejmým i v měsíčním světle. Uvnitř kmene byla hniloba, jakési černé zbarvení dřeva v invazivním vzorci, možná nějaká houba? Nebyl si jistý. Nikdy si moc nepotrpěl na přírodu, ledaže poskytovala krytí v situacích, kdy se buď potřeboval bránit, nebo nechtěl být vidět.

Ohlédl se přes rameno a vzpomněl si, jak se přesně takhle plížili lesem s Lydií. Ukryli se tehdy na posedu a on věděl líp než ona proč. Seskočil na zem, zaútočil na agresora, přemohl ho a pak jí řekl, ať se vrátí na hlavní silnici a přivede šerifa – a po jejím odchodu, když si byl jistý, že už nic neuvidí ani neuslyší, přiložil k hlavě toho, kdo ohrožoval její život, hlaveň pistole s tlumičem. Stiskl spoušť, zbavil mrtvolu zbraní a ukryl ji v mělké jeskyni. Když se pak vrátil tam, kde toho chlapa zabil, zadíval se na těžkou šedou oblohu a požádal o déšť, aby se všechno trochu spláchno, jen pro případ, že by se někdo z maloměstských mužů zákona rozhodl povolát na místo kriminálku.

Důvodem však nebyly jeho obavy, že by byl obviněn z vraždy. Tenkrát ještě Lydia nevěděla, co je zač, a on chtěl, aby to tak zůstalo.

Taky nevěděl, co je zač ona.

Vrátil se do současnosti a bylo pro něj úlevné otočit se a spočinout hubeným zadkem na padlém kmeni. Sáhł do kapsy a vyndal černý váček se zrezivělým zipem. Uvnitř? Dvě věci. No, jeden předmět a skupina věcí.

Základní příčina jeho osobní černé hniloby, takříkajíc.

Odložil Jacka se sodou na kůru stromu a vytřásl z červeno-bílé krabičky cigaretu, papírovou trubičku s tabákovou náplní a béžově zbarveným filtrem, samotné jádro svých zdravotních problémů. Vložil filtr toho hřebíčku do rakve mezi rty a vzpomněl si, jak poprvé od diagnózy porušil zákaz kouření. Bylo to před dvěma týdny. Odešel z kamenné pevnosti Phalenové, v kapse bundy čerstvý balíček v celofánu, lež o tom, že si jen potřebuje vyčistit hlavu, se ještě vznášela ve vzduchu hlavní budovy, úzkostlivý pohled ženy, kterou miloval nade všechno, se mu zabodával do zad, když se belhal k lesu.

Jako by snad věděla, co má v úmyslu.

Skutečnost, že se mu netřásla ruka, když přikládal plamínek zapalovače ke špičce cigarety, jako by naznačovala, že nějaká část jeho bytosti má sebevražedné úmysly. A nádech proběhl bez problémů, známé nasávání a polykání kouře bylo automatické, konejšivý pocit, který se ho zmocnil, byl Pavlovův reflex, jeho centrální nervová soustava už předvídala účinky nikotinu ještě předtím, než chemikálie změnily jeho vnitřní...

Výdech se nepovedl. Záchvat kašle ho zasáhl jako bodyček, nemocné plíce prudce vypudily kouř. Kuckal, dávil se, měl dost duchapřítomnosti, aby nesáhl po alkoholu, i když byl v pokušení zklidnit kašel

douškem. Dráždidla v podobě kouření a alkoholu by se spojila a složila by ho na lopatky, a jak konečně nabíral dech, nepotřeboval znát výsledky všech těch testů nukleární medicíny z dnešního rána, aby pochopil, co se děje.

Druhá možnost léčby v podobě imunoterapie nezažala o nic víc než předtím chemoterapie a teď už vyčerpal všechny konvenční varianty.

Jako úplný debil se pokusil o dalšího šluka a při výdechu cigaretu otočil a zadíval se na zapálenou špičku – přičemž se v duchu ptal proč, pokud je ochotný kouřit, by nemohl přistoupit na experimentální lék, který C. P. uvařila ve své laboratoři...

Když se znovu rozkašlal, snažil se ovládat bronchiální spasmus. Protože se stále víc zhoršovaly až do té míry, že začal kašlat krev, předklonil se, opřel se dlaněmi o roztažená kolena, držel tělo šikmo, aby plíce měly co nejlepší možnost naplno se v hrudním koši roztáhnout. Musel načasovat nabírání studeného vzduchu do pauz mezi kašlem, obličej zrudlý námahou, pod bundou mu vyrazil pot...

Už by to mělo přejít.

Obvykle to přešlo během...

V koutku mysli mu zaplála panika. Byl příliš daleko, než aby ho uslyšel někdo z domu, a i když tady v areálu byly bezpečnostní kamery, nedalo se určit, zda je někdo monitoruje, když nehrozí bezprostřední nebezpečí.

Našmátral rukou telefon, a když ho upustil, usazené oči se nechtěly zaostřit a Daniel si pomyslel...

Možná už přišel konec. A takhle blbě. Přijít sem daleko ode všeho a kouřit na mrazu a umřít.

Právě když se mu začínalo zatmívat před očima a hlava se začala točit, když se jeho tělo začalo naklá-